

14

AD
LOCA SELECTA
E GEN ESEOS XII. XXV: 18
SUETHICE VERTENDA
OBSERVATIONES

140

QUAS
VENIA AMPL. ORD. PHILOS. UPSAL.

PRÆSIDE
G U S T A V O K N Ö S
S. TH. DOCT.
LITT. ORIENTAL. PROF. REG. ET C.R.D.

PRO EXERCITIO

P. P.

ANDREAS MELANDER
Stip. Sjögren. Smolandus.

IN AUDIT. GUST. DIE XXIII NOVEMBR. MDCCXXII.

H. A. M. S.

P. I.

UPSALIÆ,

EXCUBEBANT REGIÆ ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Q. A.
A T T H E R S O C I E

C O M M U N I T Y

S P R I N G F E L D

M A S S A C H U S E T T S

U. S.

SHILOH

THE BAPTIST CHURCH

KONUNGENS
TROTJENARE, ASSESSORN
HÖGÅDLE
HERR PEHR FLODERUS
SAMT
HÖGÅDLA
FRU MARG. LOV. FLODERUS
född FORRSLIND

Afsigten tyder värdet af denna gård för åtnjutna välgärningar. Emottagen den med godhet

af

E d e r

Ödmjukaste Tjenare
ANDERS MELANDER.

KYRKOHERDEN

HÖGÅREVÖRDIGE OCH HÖGLÄRDE MAGISTER

HERR **THEODOR LINNELL**

SAMT

HÖGÅDLA

FRU **MARG. SOPHIA LINNELL**

född WAHRMAN

De Huldaste Föräldrar

tillegnadt

af

Deras

Lydigaste Son

ANDERS.

Ex iis, quæ ad Gen. I-XI notata sunt, conspici potest tenor versionis Litterarum Sacrarum Suecanæ, qualem optamus, pressæ & litteralis, tum qua in universum ratione differat hæc a Veteri et Recentiori nostratum interpretatione. Ab harum igitur discrepantiis fusi exponendis in posterum abstinemus, quæ leviora visa fuerint prolixitatem evitaturi fere omittimus, nec omnia adtingimus loca, sed ea tantum, ubi jure ambigi possit, quomodo recte vertendum, neque ex dudum dictis quid de iisdem sentiamus adpareat. Ab omni pruritu novi quid in medium proferendi alienissimi, nullius gloriolæ cupidi, non nisi certa et explorata sectemur. Serio igitur pensitatis, quæ adsunt, adminiculis, e coquatus eruditorum optima et verissima eligere, nostrum erit studium, summaque religione cavebimus, ne in versione, quam rectam judicamus, quidquam temere addatur aut detrahatur ipsi exemplari, quod nobis sacrum erit, ab omni suo huimanarum opinionum et conjecturarum probe purgandum et nativo decori restituendum. Primum interpretis fidei ducimus officium, ut vernacula reddat exemplar antiquum, venerandum, divinum, quale est, atque hujus charactere, quantum unquam fieri possit, ubivis servato, sensum apud suæ ætatis homines proprie eundem excitare studeat, quem civibus suis ipse indiderit scriptor divinus exemplar legentibus. Nulla alia lege vere consulitur lectori, quem ab hoc inspicioendo & pensando prohibet inficitia linguae originalis. Primum igitur hic loca graviora vel pro justa versione constituen-

da rotatu digniora, usque ad memoratam Abrahaim mortem, seu quæ de hoc potissimum agunt, persequemur; deinde quæ de Isaco; demum quæ de Jacobo ejusque filiis, quibus absolvitur Genesis. Denique de hac generatim observationes, quas necessarias ducimus, addere licebit.

Ad Gen. XII: 1 oritur quæstio, num **רַבָּאֵל** redendum sit: *sade*, an *hade* sicut. Hoc ex Stephani verbis Actor. VII: 2. rectius esse apparet; sed Simplicius videtur illam dictionem hic servare, cum nihil de tempore quo apparuerit Deus Abramo diserte addat ipsum exemplar, unde hoc definire non interpretis erit, sed commentatoris. — Porro, utrique nostrati præferimus quod habet de Wette: *Gack utar ditt land och ditt hem och din faders hus till det land, jag dig visa vill.*

2. Retineri posse videtur quod habet uterque nostras: *flort folk*, neque necessario reponendum: *mågtigt*, cum non de numero tantum, sed etiam de nobili et forti adhibeatur vocabulum *flor*. Neque in Vetere mandum quid censemus, nisi pro *göra* dig *ett flort namn* reponamus *göra ditt namn flort*; atque *varda* pro *vara*.

3. Vix a vetustiori recedendum interprete. Sed rectius fortasse diceretur *genom dig*, quam *i dig*; cum

non *in Abraino* ut persona, sed *per eundem utpote stirpis Messianæ auctorem* bearentur omnes familiæ, quod Gen. XXII: 18 dicitur: *in semine tuo*, h. e. per gentilem tuum. Utroque vero dictio eodem fere redire videtur.

4. Sive *gick* sive *for* dicamus, perinde est. Si adhibemus illud, ut experimatur proprius *דָלֶךְ*, non inde confici posse putamus, nos velle, hunc illum *pedibus* ivisse, sed generaliorem quandam cujuscumque locum mutandi rationis notionem inesse credimus voci *gå*, sive *pedibus* iverit quis, sive navi, curru, equo, mula, camelo, vectus fuerit, modo ratione qualicumque processerit e loco in alium. Neque coll. v. i. concludere licebit, vetitum fuisse Abramo aliter ac *pedibus* ire.

6. *מִקְרָא* optime vertitur *ort* vel *trakt*, h. e. locus, ubi deinde urbs Sichem exstructa est. conf. Cap. XXXIV: 2. — *לִשְׁמָן* quod vertunt ambo nostrates *lund*, rectius esse *Terebinthum*, constat.

7. Brevius et simplicius nobis videtur *syntes*, quod habet Vetus, quam *uppenbarade* *fig*, quod habet Novus Interpres.

8. Fortasse *הַרְחֵרָה* potius cum Vetere reddendum: *till* et *berg*, quam cum Novo: *till bergsbygden* vel *bergs-trakten*, cum tradant Geographi, non esse montanam regionem Betheli ab oriente, sed raros tantum & sin-

gulos montes; seriem vero montium Samariæ esse Be-
theli ab occidente. Sunt tamen, qui sub montana re-
gione intelligi velint asperum illud montanumque deser-
tum in latere septentrionali urbis Jericho, quod hodie
Quarantania dicitur, Nomadum errationibus perquam
aptum. Fatemur quoque, nobis magis placere *bergs-
trakten*, cum de Nomade hic agatur, modo de situ lo-
corum certiores essemus; jam vero nihil audemus de-
finire, cum nihil definiat ipsum vocabulum hebræum.
Quocumque igitur amplexus fueris, levis modo error
erit, si erraveris.

9. Nos: Och Abram bröt up, och drog alt-vidare sö-
der ut.

10. וְשָׁבַע לְכֹרֶב at der uppehålla fig involvere videtur
ideam advenæ, neque necessarium dicere, att der vara en
främling, cum hoc non posset esse scopus Abrami, quam-
vis id res ipsa secum ferret. Reliqua ita reddimus:
ty svår var hungersnöden i landet.

11. Retineri posset Veteris: då han kom hardt in-
till Egypten, vel si verba premere mavis: då han var
nåra at komma till Egypten, vel: då han nalkades at kom-
ma in i Egypten. Brevius: då han nalkades Egypten.

13. Kåre! såg, quod habet uterque nostras, mu-
tantum esset in kåra! utpote ad feminam dictum, quod
ferte incomtum videtur. Ad hoc evitandum, quod ta-

men fortasse non omnes offendet, reddi posset νο quæso, jag beder dig, quamvis hoc longius. De Wette: O! sage doch, du seyest cet.

14. Sive dicamus kom till Egyptien, sive in uti Egypten, eodem redire videtur, cum vel illa dictione hoc innuatur.

15. Pro tagen in uti vel intagen i Pharaos hus, malumus införd i, feminis Pharaonis inserta. Illatam forte violentiam exprimeret hämtad till, quæ voci ηρη non inest.

17. Vetus: plågade med stora plågor. Novus: låt komma svåra plågor öfver. Forte rectius: slog med stora plågor.

19. Si exprimeretur ηρη jag tog henne mig till htru, neque hoc aliud indicare videtur, quam quod dum feminis suis eam inferuerit, quod factum esse constat, propioremque cum ea conjunctionem intendere modo. Sed ne nimis dici videatur, cum Veteri forte vertendum: jag ville taga, vel cum Novo: jag hade kunnat taga.

20. Ambiguum videtur fordra, quod habet Vetus, potius dicendum affarda. Sed sine dubio ηλω quod vertunt LXX. συμπεπεμπεν, hic notionem habet, qnem XVIII: 16. ledsgaga, ne violarentur, ηιώην vero sine suf-

fixo vix reddendum: *sina mān h. e.* Embetsmān, qui comites ipsis prospicerent; sed potius *vissa mān*, viris h. e. certis hominibus, quos ad eam rem distinaverit ipse Pharao, sollicitus, ne qua illis injuria fieret.

XIII: 3. *וַיֵּלֶךְ לִמְדֹנָיו* reddit Vetus: och han for bättre fram, Novus: flyttade tid efter annan. LXX. *καὶ ἐπορεύθη ὁτεν πλάθεν*, et hinc Vulg. reversus est per iter, quo venerat, quo innuere videntur Abramum ex Ægypto revertentem iisdem usum esse diversoriis, quibus cum e Cananæa in Ægyptum proficiscebatur, usus est. Sunt διαστήματα certa et definita loca, in quibus subsistunt. qui iter faciunt, Græci σταθμοί appellant, Arabes *أَحْلَام* quo nomine hic Arabs uterque utitur. Eodem sensu nomen Hebraicum usurpatum Exod. XVII: 1, et de mansionibus Israelitarum in itinere per desertum, Num. X: 6, 12. Ad verbum: *ivit per mansiones suas*, adeoque non nude: längre och längre fram, sed potius quemadmodum id expressit Novus, plura itinera involvit, quorum quodvis *νότος* dicitur, plures mansiones et stationes, in quibus constituit Abram, ibique aliquantum moratus, iterum castra movit ab australi tractu terræ Cananæe propius Bethelem. Reddi igitur ad verbum posset: Och han drog under sina vandringar ifrån Söder, åt Bethel.

6. Nos: Och landet tillåt dem icke bo tillhopa; ty deras ågendom var mycken, så att de icke kunde bo tillhopa.